

2 sierpnia. Komentarz do Ewangelii o. Jacka Salija OP

(Kpł 23, 1. 4-11. 15-16. 27. 34b-37) Pan przemówił do Mojżesza tymi słowami: "Oto czasy święte dla Pana, zwołania święte, na które wzywać ich będziecie w określonym czasie. W pierwszym miesiącu, czternastego dnia miesiąca, o zmierzchu, jest Pascha dla Pana. A piętnastego dnia tego miesiąca jest Święto Przaśników dla Pana – przez siedem dni będziecie jedli tylko przaśne chleby. Pierwszego dnia będzie dla was zwołanie święte: nie będziecie wykonywać żadnej pracy. Przez siedem dni będziecie składali w ofierze dla Pana ofiarę spalaną, siódmego dnia będzie święte zwołanie, nie będziecie w tym dniu wykonywać żadnej pracy". Potem Pan powiedział do Mojżesza: "Przemów do Izraelitów i powiedz im: Kiedy wejdziecie do ziemi, którą Ja wam dam, i zbierzecie plon, przyniesiecie kapłanowi snop jako pierwociny waszego plonu. On wykona gest kołysania snopa przed Panem, aby był przez Niego łaskawie przyjęty. Wykona nim gest kołysania w następnym dniu po szabacie. I odliczycie sobie od dnia po szabacie, od dnia, w którym przyniesiecie snopy, aby wykonano nimi gest kołysania, siedem pełnych tygodni, aż do dnia po siódmym szabacie odliczycie pięćdziesiąt dni i wtedy złożycie nową ofiarę pokarmową dla Pana. Dziesiątego dnia siódmego miesiąca jest Dzień Przebłagania. Będzie to dla was zwołanie święte. Będziecie pościć i będziecie składać Panu ofiary spalane. Piętnastego dnia tego siódmego miesiąca jest Święto Namiotów, przez siedem dni, dla Pana. Pierwszego dnia jest zwołanie święte: nie będziecie wykonywać żadnej pracy. Przez siedem dni będziecie składać ofiary spalane dla Pana. Ósmego dnia

będzie dla was zwołanie święte i złożycie ofiarę spalaną dla Pana. To jest uroczyste zgromadzenie. Nie będziecie wykonywać w tym dniu żadnej pracy. To są czasy święte dla Pana, na które będziecie dokonywać świętego zwołania, aby składać ofiarę spalaną dla Pana: ofiarę całopalną, ofiarę pokarmową, ofiarę krwawą i ofiarę płynną, każdego dnia to, co jest na ten dzień przeznaczone".

(Kpł 23, 1. 4-11. 15-16. 27. 34b-37)

Pan przemówił do Mojżesza tymi słowami: "Oto czasy święte dla Pana, zwołania święte, na które wzywać ich będziecie w określonym czasie. W pierwszym miesiącu, czternastego dnia miesiąca, o zmierzchu, jest Pascha dla Pana. A piętnastego dnia tego miesiąca jest Święto Przaśników dla Pana – przez siedem dni będziecie jedli tylko przaśne chleby. Pierwszego dnia będzie dla was zwołanie święte: nie będziecie wykonywać żadnej pracy. Przez siedem dni będziecie składali w ofierze dla Pana ofiarę spalaną, siódmego dnia będzie święte zwołanie, nie będziecie w tym dniu wykonywać żadnej pracy". Potem Pan powiedział do Mojżesza: "Przemów do Izraelitów i powiedz im: Kiedy wejdziecie do ziemi, którą Ja wam dam, i zbierzecie plon, przyniesiecie kapłanowi snop jako pierwociny waszego plonu. On wykona gest kołysania snopa przed Panem, aby był przez Niego łaskawie przyjęty. Wykona nim gest kołysania w następnym dniu po szabacie. I odliczycie sobie od dnia po szabacie, od dnia, w którym przyniesiecie snopy, aby wykonano nimi gest kołysania, siedem pełnych tygodni, aż do dnia po siódmym szabacie odliczycie pięćdziesiąt dni i wtedy złożycie nową ofiarę pokarmową dla Pana. Dziesiątego dnia siódmego miesiąca jest Dzień Przebłagania. Będzie to dla was zwołanie święte. Będziecie pościć i będziecie składać Panu ofiary spalone. Piętnastego dnia tego siódmego miesiąca jest Święto Namiotów, przez siedem dni, dla Pana. Pierwszego dnia jest zwołanie święte: nie będziecie wykonywać żadnej pracy. Przez siedem dni będziecie składać ofiary spalone dla Pana. Ósmego dnia

będzie dla was zwołanie święte i złożycie ofiarę spalaną dla Pana. To jest uroczyste zgromadzenie. Nie będziecie wykonywać w tym dniu żadnej pracy. To są czasy święte dla Pana, na które będziecie dokonywać świętego zwołania, aby składać ofiarę spalaną dla Pana: ofiarę całopalną, ofiarę pokarmową, ofiarę krwawą i ofiarę płynną, każdego dnia to, co jest na ten dzień przeznaczone".

(Ps 81 (80), 3-4. 5-6b. 10-11b)

REFREN: Śpiewajcie Bogu, naszemu Obrońcy

Zaczniście śpiewać i w bęben uderzcie,
w cytrę słodko dźwięczącą i lirę.
Zadmijcie w róg w czas nowiu,
w czas pełni, w nasz dzień uroczysty.

Bo tak ustanowiono w Izraelu
przykazania Boga Jakuba.
Ustanowił to prawo dla Józefa,
gdy wyruszał z ziemi egipskiej.

Nie będziesz miał obcego boga,
cudzemu bogu nie będziesz się kłaniał.
Ja jestem Panem, Bogiem twoim,
który cię wywiódł z ziemi egipskiej.

Aklamacja (1 P 1, 25)

Słowo Pana trwa na wieki. Właśnie to słowo ogłoszono wam jako Dobrą Nowinę.

(Mt 13, 54-58)

Jezus, przyszedłszy do swego miasta rodzinnego, nauczał ich w synagodze, tak że byli zdumieni i pytali: "Skąd u Niego ta mądrość i cuda? Czyż nie jest On synem cieśli? Czy Jego Matce nie jest na imię Mariam, a Jego braciom Jakub, Józef, Szymon i Juda? Także Jego siostry czy nie żyją wszystkie u nas? Skądże więc u Niego to wszystko?" I powątpiewali o Nim. A Jezus rzekł do nich: "Tylko w swojej ojczyźnie i w swoim domu może być prorok lekceważony". I niewiele działał tam cudów z powodu ich niedowiarstwa.

Komentarz:

W dzisiejszej Ewangelii wymieniono po imieniu czterech braci Pana Jezusa, mówi się ponadto ogólnie o Jego siostrach. Niektórzy stąd wnioskujeją, jakoby Matka Boża, po dziewiczym urodzeniu Syna Bożego, miała potem gromadkę następnych dzieci.

Otóż co najmniej dwa epizody ewangeliczne absolutnie wykluczają możliwość, żeby Maryja mogła mieć jakieś inne dzieci oprócz Pana Jezusa. Kiedy Pan Jezus miał lat dwanaście, Maryja wybiera się wraz z Nim oraz z Józefem na pielgrzymkę do Jerozolimy, a Ewangelista zaznacza, że chodzili na tę pielgrzymkę co roku. Otóż Prawo Mojżeszowe nie nakładało na kobiety obowiązku pielgrzymowania do Jerozolimy, a to ze względu na obowiązki macierzyńskie. Maryja mogła sobie pozwolić na coroczną pielgrzymkę, bo miała jednego tylko Jezusa. O tym, że było właśnie tak, świadczy ponadto fakt, że Pan Jezus, kiedy umierał na krzyżu, oddał ją w opiekę Janowi, bo nie chciał jej zostawić samą. Ten testament Pana Jezusa byłby zupełnie niezrozumiały, gdyby Matka Najświętsza miała jeszcze inne dzieci, jakby chcieli niektórzy bluźniercy.

Dlaczego zatem Ewangelia mówi o braciach i siostrach Pana Jezusa? Otóż w tamtej kulturze powszechnie tak nazywano również kuzynów. Weźmy choćby to zdanie, że „pod krzyżem stała Jego Matka oraz siostra Matki Jego, Maria, żona Kleofasa” (J 19,25). Zauważmy, że siostra Matki Najświętszej też ma na imię Maria. Bo chodzi tu niewątpliwie o kuzynkę, a nie o siostrę rodzoną. Niestety, to zwyczajne zaślepienie popycha niektórych chrześcijan do bluźnienia przeciw Matce Najświętszej.

